

Verbíř

Hana Zagorová

Krvavý kohout na zdi nízké
úsvitem ranním skřehotal,
s bubnem jak bouře, kroky blízké,
na návsi šedý mužík stál.

Verbířská píseň mezi domy
stoupala k nebi jako pláč,
za okny stíny žen se zlomí
verbířův hlas je karabáč.

Na pole, na hřbitov ti muži,
tam běž svou píseň notovat,
tam napni svého bubnu kůži,
z mrtvých kluk můžeš verbovat.

Á.
Slunce už padlo za hřbet polí,
vsí neozve se koňský cval,
hospoda tichá až to bolí,
na návsi šedý mužík stál.

Na pole, na hřbitov ti muži,
tam běž svou píseň notovat,
není tu muže, co ti dluží,
život ti každý dal, a rád.

Á.
Ráno je bledé jako růže,
bledé jak plátno, bílý žal,
vesnicí, která nemá muže
verbíř svou píseň notoval.

Ááááá...